

AZ VELAAGNOK VEEGEKEN

Medjednek, Forkos aallotnok

LADÁNYI ISTVÁN

VÉGÉN A VÁROSNAK

Ablakom
– sűrű szövésű háló –
a kálváriára néz.
Lassan ballagnak a dombra az emberek.
Fönt csak a három meztelen kereszt világít.
Behúzom a függönyt, és
rettegek.

HANGJEGYEK ELVESZETT KÖTTALAPRA

Valahol
lónyomok vannak a dűlőutakon.
Keskeny kerékvágást közölve
pontos hangjegyek.
A bakon gubbasztunk a gőzölgő hidegben.
A nedves égen kányák lengenek.
A táj zászlói
– egyetlen lobogók –,
alattuk végre én vagyok.
Amerre megyünk, bátor
kutyák ugatnak.
Jöttünkre nyitják kapuik
az udvarok.

VERS, HOZZÁ

Csak még néhány szó...
Ezeket már csak úgy hozzá
dadogom.
Hiszen túl vagyok már minden határon.
Itt,
a végén
a világnak.

Pétervárad, 1989. január-március

Nadežda Petrović: Női akt, 1900